

Milí bratři, milé sestry, máte rádi Pelíšky? Líbí se vám tento film? Mně moc – a určitě nejsem sám. Rád se na něj dívám každý rok o Vánocích. Skvělý snímek - bohatý na mistrovské herecké výkony. Silný příběh. A teď mi řekněte: Kdo z vás si vzpomene na režiséra Pelíšků? Znáte tvůrce tohoto filmu, vzpomenete si na člověka, jemuž Pelíšky vděčí za svůj vznik? Většina z nás nezná jeho jméno. Ani já – a schválně jsem si to nezjišťoval, abych teď nevypadal moc chytře. Ten film nás baví už několik let. Ale už jsme zapomněli, kdo Pelíšky natočil, pokud nás to ovšem vůbec někdy zajímalo. Jiný příklad: Slyš, jaká to libá píseň – vánoční klasika. Teď jsme ji zpívali a zpíváme ji rádi každé Vánoce. A teď: víte, kdo ji složil? Znáte autora? Se skladatelem to bude horší, že? Byl to nějaký W. B. Bradbury. Nikdy jsem o něm neslyšel.

Přesně tak my lidé fungujeme. Mnoho věcí máme rádi, užíváme je, těšíme se z nich – mobilními telefony počínaje a knihami konče. Ale méně se staráme o to, kdo ty věci vymyslel, jak se asi přitom zapotil a nadřel, co ho to stálo úsilí. Dílo se podařilo... A všechno, co nás pak zajímá, je už jen ten výsledek (Pokud zrovna někdo z vás není chorobný vševěd.) A o tom dnes mluví evangelista Jan: *Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.* Janovo evangelium zde mluví o Ježíši Kristu, o tom vtěleném Božím Slovu, které přichází přímo od nebeského Otce. Tím Jan naráží hned na první slova bible, na starozákonní báseň o stvoření světa.

Například: *I řekl Bůh: "Bud' světlo!" A bylo světlo.* (Gn 1,3) Nebo: *I řekl Bůh: "Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby."* (Gn 1,26) Bůh řekl. Bůh vyslovil „Slovo“ - a skrze toto Slovo stvořil celý svět. Svět tedy skrze toto Slovo povstal. A evangelium Janovo za tímto Slovem vidí právě Ježíše Krista. Ježíš Kristus je to Slovo, které je u Boha dřív, než se svět stane světem. Kristus je nástrojem, kterým Bůh tvoří svět.

Zem, po které chodíme, vzduch, který dýcháme, světlo, díky kterému vidíme, teplo, které nás hřeje, voda, kterou pijeme, rostliny a zvířata, díky kterým neumřeme hladu – a samozřejmě také my, lidé, naši nejbližší, ti které milujeme a z kterých se radujeme. To všechno je dílo Božího Slova. A my toho všeho hojně užíváme a těšíme se z toho. Jen už zapomínáme na to, kdo je autorem toho dobrého stvoření kolem nás, kdo je pravým autorem každého z nás. Stejně jako zapomínáme na režiséry dobrých filmů a skladatele pěkných písní.

Propadáme představě, že všechno, čeho jsme v životě dosáhli, všechno, co se nám podařilo, je jen a jen výsledkem našeho úsilí a pílě. Na tomto světě se chováme tak, jako bychom to byli my, lidé, kteří jej stvořili, kteří jej uvedli v život. A stejně nakládáme i se svými životy. Je to přece můj život – a nikdo nemá právo mluvit mi do toho, jak s ním naložím. ...*Svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.*

Možná že si u toho říkáte, že to přece není náš problém. Že to se nás, křesťanů, netýká. Vždyť my víme, kdo je pravým autorem. My autora známe – na rozdíl od lidí, kteří žijí v naší blízkosti. Ano, to je pravda – my známe autora. Náš problém je ovšem občas někde jinde: my sice známe autora stvoření, my známe Ježíše Krista, ale zato se k němu kolikrát neznáme. Jsme holt občas podobni učedníku Petrovi, který Ježíše velmi dobře znal, ovšem v rozhodném okamžiku, když Krista zatkli, se Petr k němu neznal. Svět kolem nás leží v temnotě hříchu, protože nezná Ježíše Krista – a církve leží v temnotě tehdy, když se k Ježíši Kristu nepřiznává, když jej svými slovy i činy zapírá.

Ale věčný Boží Syn se neuráží. Nemávne nad hříšným světem rukou: *Když vy mě nepoznáváte, já se k vám také znát nebudu. A tím si budeme kvít.* Naopak jde ještě dál. Když nepoznáváme dárce skrze jeho dobré dary, sám dárce ze sebe učiní dar. *Přišel do svého*

vlastního, praví evangelium. Ježíš Kristus dává sebe sama. Ten, jemuž patří celý svět, dává sebe sama tomuto světu. Nepřichází ovšem jako pán tohoto domu, nýbrž jako služebník všech. Jako ten, který svým životem slouží – a to až do samého konce. A to všechno dělá jen proto, abychom my mohli vyjít z temnoty do světla, z otroctví hříchu do svobody Božích dětí.

Přesto jej však jeho vlastní nepřijali. Proč? Proč jej nepřijali? Copak je Kristus podoben válečnému veteránovi, který se vrací z nějaké náročné mise, kde mnohokrát ztratil nervy a možná nějakou tu končetinu a hodně svých kamarádů - a do konce života bude svým vlastním na obtíž? Jistě že ne! Je to naopak: ti jeho vlastní se změnili. Hřích je změnil. Možná tedy je nakonec Kristus podoben válečnému veteránovi, který když se vrátí domů, nalezne ve svém domě překvapenou manželku po boku cizího muže, kterému jeho děti říkají „tati“.

To všechno zatím vypadá velmi špatně. Svět, lidé na něm žijící nepoznávají ani nepřijímají Ježíše Krista. A tím se odsuzují k životu v temnotě hříchu. Naštěstí evangelium není špatná zpráva, ale dobrá zpráva, radostná zvěst. A trochu té radosti se nachází dál v dnešním textu: *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.*

Tak sláva! Nakonec přece se někdo našel, kdo Krista přijal a uvěřil, že jedině v něm se přichází spasení do tohoto světa. Však my jsme toho důkazem. My jsme přece uvěřili. My jsme jej přijali do svého života, nechali jsme se v jeho jméno pokřtít. A tou naší kolikrát pokulhávající vírou chápeme, že jediná záchrana se odehrála právě v Ježíši Kristu. My jsme Božími dětmi. Ježíš Kristus nám dal moc stát se Božími dětmi. Moc zde neznamena sílu, ale doslova: autoritu, tedy vážnost, vliv. Kristus tedy dal všanc svou vážnost Božího Syna, vážnost, která mu jako Božímu Synu po právu náleží. Vstoupil do světa jako bezbranné dítě – už tím svou vážnost znevážil. A tím nejzazším bodem, kde všechna Boží váženost a všechn vliv jde do kytek, je Kristův kříž. To všechno učinil, abychom se my mohli stát Božími dětmi. Ta autorita, ta vážnost tedy nepřisluší nám, ale jemu, Ježíši Kristu. Ale na druhou stranu nebuďme nezdravě pokorní. Kristus nám daroval autoritu Božích dětí a tohoto daru máme plně užívat.

Dítě a autorita. Není to zvláštní spojení? Trošku to připomíná oxymóron, takový ten zvláštní básnický obrat. Když v básni například zazní: *zborcené harfy tón*, anebo: *štěkot mrtvého psa*. To přece v běžném životě nedává smysl: zničená harfa tón nevydává, stejně jako přejetý pes neštěká. Podobný oxymóron je spojení dítěte a autority. Vždyť celý život usilujeme o to, abychom přestali být dětmi, abychom se stali dospělými, zodpovědnými za sebe samotné, nezávislími na druhých – a tím méně na rodičích. Normálně platí tato úměra: Čím méně jsem dítětem, tím více jsem váženým – ve svých očích i v očích druhých lidí.

A to samé platí i v duchovním rozměru celé věci: Dnes se nestává často, že bychom byli pro své křesťanské vyznání pokládáni za autority. Nestává se, že bychom byli, jakožto děti Boží, pokládáni za vážené lidi. Však to ale nevádí. Nakonec nezáleží na tom, jak nás vnímají lidé okolo a co si o nás myslí. Když se dívali na Krista na kříži, taky byl pro ně nula, odepsaný člověk... A přesto nikdy nepřestal být Božím Synem – a právě možná nejvíce autority v Božích očích pobírá na tom kříži. Bratři a sestry, važme si toho, že z nás Kristus učinil Boží děti. Nehleďme moc na to, jak se na nás druzí dívají a co si o nás myslí. Hleďme spíše obstát před tím, který nás povolal do nového života a který nám předal svou autoritu, svou váženost. Važme si toho, že jsme váženými v Božích očích. A vytrvale prosme za ty, kterým se této výsady zatím ještě nedostalo. */// Modleme se: Pane náš, Ježíši Kriste, ty, pravý Bůh ses stal pravým člověkem. A to všechno proto, abys nás pozvedl a učinil z nás Boží děti. Chceme žasnout nad tvou láskou. A to nejen o vánocích. Amen*